

Hundborg, 25 april 2018

Kære Generalforsamling;

Endnu et år er gået, 2017 er færdigskrevet, og figurerer nu kun historisk og i vores erindringer. Jeg tænker tilbage på 2017 som et rigtig godt år her på friskolen. Vi har lavet mange skønne ting i fællesskab, og ligeså er der blevet nørdet, og store og små har fordybet sig rundt i krogene. Vi har ud over kernefagene blandt mange andre ting arbejdet med flyvning og eventyr, og lavet Ronja Røverdatter som teater. Vi har hørt mange morgenfortællinger og sunget mange sange sammen, ganske som det sig hør og bør på en Grundtvig-Koldsk friskole.

Det er en kæmpe glæde og berigelse for mig at have min hverdag her på skolen. Tænk sig, dejlige livslystne børn, engagerede og nærværende kollegaer, og en masse forældre, der kommer og får en sludder og en kop morgenkaffe eller to. De dage, hvor mit morgenhumør er udfordret, skal jeg ikke mere end indenfor døren, før glade smil og god atmosfære vender det hele på hovedet. Det er bare skønt.

At holde børneskole, hvor barndom ikke, som ordet ellers kan antyde, er en straf man hurtigst mulig skal afsone, men en decideret berigelse og en kim til forundring og fantasi, ja det er i al sin ubegribelige enkelthed et aldeles meningsfyldt foretagende. At børn og barndommelighed fylder her på Hundborg Friskole - ja på alle skoler - bør vel sagtens være en selvfølge. Men det er langt fra en selvfølge. Vores gængse skolesystem stræber mere og mere efter at skabe individer til konkurrencestaten, som, ved at blive gode til at gå til eksaminer og score tilfredstillende højt i diverse tests, kan blive nyttige fodsoldater i det store produktionsapparat. Hvis man skulle være i tvivl om vigtigheden af kreativitet, fantasi, empati, demokrati, kammeratskab, livsgnist, humor, solidaritet - ja, så kan man jo skele til, hvad det er, man målrettet måler og vejer hele tiden.

Med andre ord; Hvis børnene skulle være i tvivl om, hvad der er vigtigt og meningsfyldt, så kan de altid kigge på, hvad skolesystemet synes, der er vigtigt. Og her er der i sandhed tale om en problematisk signalværdi. Denne tendens er det bestemt ikke min opfattelse at folkeskolelærerne bifalder, men systemet bag dikterer det, ikke desto mindre. Illusionen om, hvad den globale verden forlanger synes at være det, der politisk legitimerer det hele. Men en ting er, hvad vi forestiller os, verden vil have af os, en anden og langt mere relevant betragtning er, hvad det er for en verden, vi vil have, og at vi rent faktisk kan være med til at skabe den. Misforstå mig endelig ikke; Børn skal i den grad rustes fagligt, de skal lære alt muligt om alt muligt. Men i deres tempo, og ikke på bekostning af selvværd og livsduelighed. For hvad er det så værd i sidste ende? Lige så meget som et korthus er robust i vestenvinden. **Vi skal gøre vores børn livsduelige.** Det skal vi have øje for som skole og som hjem. Vejen til livsduelighed er belagt med selvværd, og

ikke kun selvtillid. Ikke, at der som sådan er noget galt med selvtillid. Slet ikke. Den er bare en meget skrøbelig, flygtig størrelse, selvtilliden. Den er som træets stamme og krone. Vind og vejr kan til tider sætte sit tydelige præg. Selvværdet, derimod, er som træets rødder. Derfra skal al næring og robusthed hentes. **Vi skal gøre vores børn livsduelige.** Vi skal marinere dem i troen på, at de har ubetinget værdi. Uanfægtet af de fejl og mangler som vi i forskellige variationer alle sammen har, børn som voksen, ung som gammel. At de er forunderlige skabninger.

Guddommelige eksperimenter af støv og ånd, som Grundtvig udtrykker det. Ikke tomme kar, der blot hurtigt og effektivt skal fyldes op med målstyrede kompetencer. “Træd varsomt, thi her bliver mennesker til”. Sådan lyder eet af Christen Kolds citater om det at holde børneskole. Jeg tror, det er mere relevant end nogensinde. Man kan så snublende let puste lys ud. **Vi skal gøre vores børn livsduelige.** Lykkes det, så kan verden bare komme an, tror jeg på. Og al dens globalisering.

Vi har for ganske nylig taget imod otte små nye “Yngster”. De går for første gang i skolens historie i deres helt egen gruppe af samme navn. Sammen med dem er Tove. Og det går bare rigtig godt. Til sommer sender vi vores ti “Ældster” videre ud i verden. Vi er meget stolte over at sende sådan en flok skønne, kvikke og dannede unge mennesker afsted. Om end vi selvsagt kommer til at savne dem meget. Efter sommerferien, når de er fløjet fra reden, er vi knap 70. Og vi er fortsat nødt til at have venteliste på langt de fleste årgange. Sådan må det være. Den nærhed, som jeg føler er en hjørnesten i vores hverdag skal vi værne om.

På personalefronten er Rikke, som har tysk, Steffen og senere Rasmus kommet til i løbet af 2017, da Kirsten valgte at søge nye udfordringer. Alle tre er de faldet til lynhurtigt, og er blevet en vigtig del af det, vi kalder Hundborg Friskole. I det hele taget skal der lyde en kæmpe stor og varm tak til hele den superdygtige stab; Lisbeth, Anne, Michael, Tove, Poul, Linda, Mona, Leif, Steffen, Rasmus, Vibeke, Vera, Rikke og Margit, vores faste vikar. Og en særlig tak skal lyde til dig, Allan. Jeg beundrer din utrættelige omsorg og tålmodighed. Du er til stor inspiration og beundring. Bedre stedfortræder kunne ingen ønske sig. I er allesammen fantastiske, og I er mega sjove at være sammen med. Tror ikke der er mange steder, hvor der bliver grinet mere her hos os. Men vi kan også være alvorlige sammen. Begge dele betyder meget. I skal vide allesammen, at jeg er yderst taknemmelig for, at netop I er her på skolen, og derved er med til at sætte jeres personlige præg på vores hverdag.

Også en stor tak til bestyrelsen. Tak for jeres støtte og opbakning. Særlig tak til dig Lars, vores formand. Tak for din store støtte, hjælp og engagement. Det betyder mere, end du aner.

Og I, forældre - det her er jo vores skole. Ikke blot børnenes, nej det er vores fælles skole. Jeg vil gerne takke jer for den tillid og opbakning, I viser os i stort og småt. Tak for, at I kommer, når noget er svært, men også husker at komme, når alt er godt. Det betyder så meget. Som I har hørt mig sige efterhånden mange gange, så findes der nærmest ikke det, som vi ikke kan løse i fællesskab, når blot vi taler sammen.

Det er mit helt store ønske for vores lille skole, at vi til stadighed må værne om det forpligtende fællesskab, som er kernen i skolen. At vi må løfte i flok uden skygger af brok. At vores børn må vokse sig livsduelige med appetit på livet, tro på fremtiden og med drømmene intakte. At skolen må forblive et sted, hvor det er rart og meningsfyldt at være voksen, og derved rart og meningsfyldt at være barn. At forældre frimodigt tør dele glæder og sorger. At vi må blive ved med at turde tro på det bedste i hinanden, og se skrøbeligheden i hinandens blikke. Og at vi kærligt husker hinanden på, at vi må træde varsomt, thi her bliver mennesker til.

Skoleleder
Thor Kortegaard
Hundborg Friskole